Radek Karkovský

SYNDROM ZELENÉHO JEŽKA

aneb Zpověď náladového umělce

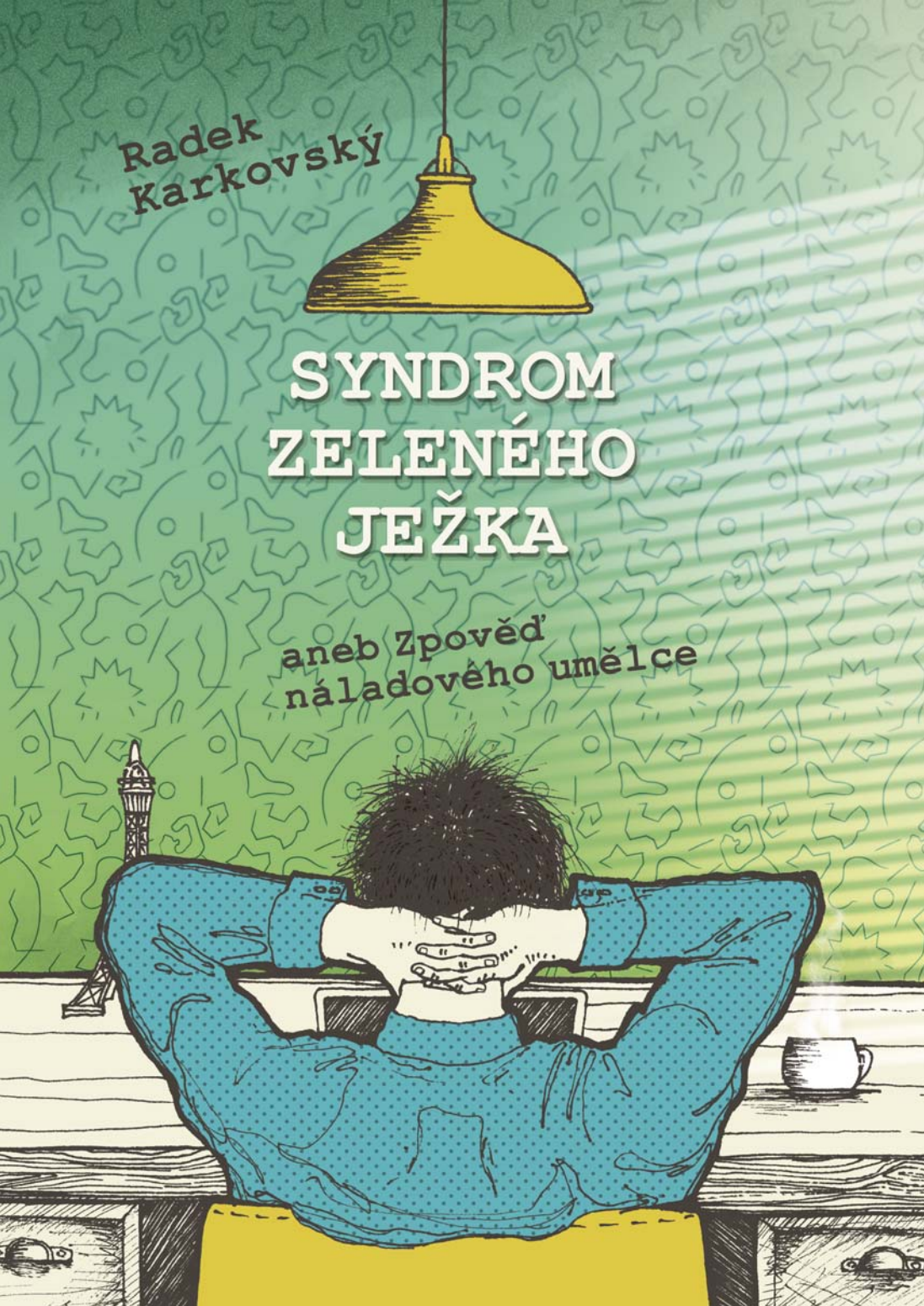

Radek
Karkovský

SYNDROM ZELENÉHO JEŽKA

aneb Zpověď náladového umělce

Backstage Books
2016

Syndrom zeleného ježka
aneb Zpověď náladového umělce

Radek Karkovský

Vydalo nakladatelství Toman Miloš – Backstage Books
Brigádnická 73, Mokrá hora a Řečkovice, 621 00 Brno
Email: backstagebooks1@gmail.com
Odpovědný redaktor: Dita Szabó
Fotografie: Jindřich Knebl
Obálka: Jana Chmelařová
Sazba: Petr Jančík

Vydání první

© Toman Miloš – Backstage Books, 2016
© Radek Karkovský, 2016

ISBN 978-80-88049-52-4

Všem múzám, přátelům,
příbuzným a blízkým.
A také mému králíkovi.

1

Slunce mi svítilo do očí a já na **ni** nemohl přestat myslet. Nevnímal jsem, jakým směrem se stáčí silnice. Volant jsem držel křečovitě, neustále jsem si otíral upocené čelo, maje nepříjemný pocit, že přední část mého vozu směřuje kamsi do protisměru. Možná to bylo prokletí italských silnic, kdo ví. Pohlédl jsem do zpětného zrcátka a v jeho odrazu jsem spatřil třetí šedý vlas na své hlavě. Jak děsivé! Několikrát jsem zívl. Hrudník se mi dmul tak, že jsem se obával o knoflíky u oblíbené bílé košile, již jsem měl na sobě. Sklopil jsem zrak a letmo prohlédl její zapínání. Bylo neporušené. Alespoň ta část z něj, na kterou jsem viděl. Prvních pár knoflíků překrýval starší šátek vínové barvy, jejž jsem si před cestou omotal kolem krku. Byl vyroben z nepředstavitelně kousavé látky. Škrábal mi krk jako struhadlo. Chtěl jsem ho strhnout a vyhodit z okna auta na sluncem rozpálenou toskánskou silnici.

To ráno, kdy se začal psát můj podivný příběh, jsem měl nezvykle dobrou náladu. Nikde žádná čeština, neslyšel jsem stížnosti mrmlajících Pražanů na městskou hromadnou dopravu a na nestálé počasí; těšil jsem se, že strávím pár dnů u svých přátel ve vile del Chianti v severní Itálii. Netušil jsem, že mi právě tahle cesta změní život. Vážně ne. Na zadní sedačce automobilu jsem měl pohozenou černou cestovní tašku, v níž bylo jen několik barevných košil a pár nezbytností. Abych řekl pravdu, nebral jsem si s sebou ani rezervní kalhoty. *Na co? Stejně budu jen sedět u bazénu, popíjet víno a psát*, pomyslel jsem si při balení.

To byla ovšem asi jediná kloudná myšlenka, která mne před odjezdem konejšila. Nebylo divu. Předtím než jsem se rozhodl utéct před vším do Toskánska, jsem prožil *sezonu v pekle*, jakou by mi záviděl i sám Rimbaud.

Začalo to v polovině ledna, kdy se zkoušela nová divadelní hra, kterou jsem napsal a kterou jsem měl také režírovat. A právě tehdy – na první čtené zkoušce – jsem se seznámil s mladinkou, roztomilou herečkou; jmenovala se Klára. Byla to shodou okolností dcera ředitele *malého pražského divadla*, kde se měla má skromná a snad i humorná divadelní hra uvést. Pan ředitel si již dávno přál, aby jeho dcera Klárka dostala v nějaké mé hříčce roli. Konkubína Rachel, hlavní postava nové hry, pro ni byla jako stvořená. Napadlo mě, že bych si pana ředitele mohl získat na svoji stranu, a v budoucnu této své velkorysosti tak využít; například až budu mít napsané další drama a žádné jiné divadlo je nebude chtít zpracovat. Co ale Bůh (nebo kdo tenhle pozemský svinčík vlastně řídí) nechtěl, ona ředitelova dcera byla nádherné modrooké děvče s dlouhými červenými vlasy a tělem anděla. A právě pro takové mám slabost. Nemohl jsem se zkrátka ubránit nestoudným myšlenkám. Mé představy byly čím dál odvážnější. Po jedné zkoušce jsem se odhodlal a Kláru oslovil:

„Můžu tě pozvat na kafe?“

Netrvalo dlouho a pravidelně jsme spolu trávili příjemné večery v kavárnách, později i v posteli. Z divadla jsem ji znal jako milou a pokornou dívku, v posteli se měnila ve vášnivou šelmu. Navíc postava Rachel jí sedla dokonale, její herecký výkon byl úžasný. Vypadalo to, že jsem jako každý správný dramatik našel ženu, která pro mě bude múzou i partnerkou zároveň. Bylo mi s ní fajn, i když to nebyla **ona**. Mnohokrát jsme si s Klárou připadali jako Arthur Miller a Marylin Monroe. Jen ona nebyla blondýna a já jsem nebyl komunista. Prozatím. Po nějaké době jsem si zas dovedl představit, že bych měl s někým vztah.

Časem má euforie začala vyprchávat. Každým dnem se stále více z našeho romantického a přitom divokého vztahu stávala rutina, což ani jednoho z nás neuspokojovalo. Takže namísto romantické večeře při svíčkách jsme chodili nakupovat do blízkého obchodního centra, místo procházek v parku jsme pobíhali po autosalonech a vybírali pro ni nový sedan. Otřesné. Často

jsem slýchával věty jako: *Nekoupil bys mi ten prstýnek? Není to opravdu hezký kabát? To je ale sexy prádlo, co?* Nebo, a tu mám ze všech nejraději: *Nemám vůbec co na sebe. Nezajdeme do butiku?* Připadal jsem si jako ve špatném filmu.

Zkrátka se stalo to, co se jednoho krásného dne přihodí každému páru. Zmizely zamilovanost i romantika. Najednou jsem cítil, že v tom dysfunkčním vztahu už nemohu dál setrvat. Že zkrátka nemohu dýchat. Byl jsem jako zvíře v zoo. Africký papoušek zavřený v miniaturní kleci, jako kořist tropického hada; čím víc jsem se snažil nadechnout, tím víc mě Klára svírala.

Přešlo to až pár dní před mým odjezdem do Itálie. Ležel jsem v posteli, do bytu pronikaly paprsky ranního slunce a já si broukal něco od Sinatry; užíval jsem si krásného jarního dne a myslel jen a pouze na to, jaké by to bylo od základů změnit svůj život. Zkrátka se na pár dní vypařit. Měl jsem na tváři ten mírně přiblblý úsměv zastydlého puberťáka, ten *sourire*, jaký má po dobrém sexu snad každý muž. Sledoval jsem mušku, jež lezla po stropě, s takovým zaujetím, že bych o tom mohl napsat divadelní hru či několikastránkovou esej. *Že se jí nedělalo špatně?* Byl jsem v tu chvíli opravdu šťastný. Ty pocity netrvaly nikterak dlouho. V momentě, kdy jsem vedle sebe spatřil polonahou černošku – měla mimochodem dost zvláštní přízvuk –, mi došlo, že jsem Kláru podvedl.

Napětí ve vztahu s Klárou bylo již tak neúnosné, že jsem hledal rozptýlení v náručí jiné, méně okoukané múzy. Krásné jižanky s obrovskýma hnědýma očima, perfektním poprsím, atletickou postavou a s pevným, vypracovaným zadečkem. Jmenovala se Kaila, nebo Laila. Jistý jsem si nebyl. Že by mě to však trápilo, to se říci nedá. Podvědomí mi to osudné ráno našeptávalo, abych se jí neptal. Asi by mi též nebylo po chuti, kdyby se mě po vášnivé noci zeptala, jak se to vlastně jmenuji.

Klára plakala. Rozhodl jsem se totiž povědět jí pravdu. Celou pravdu, včetně toho, že jsem ji zřejmě nemiloval, že náš vztah

byl založen jen na sexu a společných nákupech a že jsem strávil noc s cizinkou, jejíž jméno nedovedu napsat bez chyby.

Hodila po mně několik předmětů; mezi nimi popelník – bohužel i s obsahem –, vázu s květinami, krabici od bonboniéry – obojí jsem jí koupil, aby rozchod lépe nesla – a také klíče od mého pražského bytu. Pak se Klára zkrátka vytratila. Odešla z mého života stejně rychle, jako do něj vpadla. Znovu jsem ji viděl až na další divadelní zkoušce, kam si celá uplakaná přivedla i svého otce, ředitele divadla. Ten muž s dlouhými šedými vlasy mě děsil. Když Klára zrovna nebyla na scéně, když zrovinka nemusela hrát, seděla vedle svého *papá* a cosi mu našeptávala. A on? Jen na mě hleděl, čelo samou vrásku, výhružně přivíral oči. Strachy jsem málem vypustil duši, a to nejednou.

Pár dní po srdceryvném rozchodu s Klárou si mě ředitel divadla pozval do své kanceláře. Když jsem tam vešel, strachy jsem se rozklepal. Žaluzie na oknech byly stažené, v místnosti byla prakticky tma; ředitel divadla seděl u oválného mramorového stolu s cigaretou v ústech a s rukama výhružně sepnutýma před obličejem. Když jsem za sebou zabouchl dveře, slyšel jsem prasknutí kloubů. Periferně jsem spatřil, jak se pan ředitel procvičuje jako boxer před důležitým zápasem. Napadlo mě, že bych zavtipkoval a řekl něco jako: *Tak já si dojdu ještě pro suspenzor*. Ale strach mi to nedovolil.

Usadil jsem se naproti němu a snažil se na sobě nedat znát, jak se ho bojím. Několikrát jsem se jistě kousl do rtů, to dělám, když jsem opravdu vyděšený a nervózní. Pan ředitel, otec Kláry, se ke mně naklonil, vytáhl pravačkou z koutku úst cigaretu a pravil:

„Víš, kdyby to bylo jen na mně, klidně bych ti dovolil tu hru dál režírovat. Ale Klárka je z toho vašeho rozchodu dost naměkko."

„Aha," odvětil jsem a srdce mi tlouklo tak hlasitě, že to musely slyšet i servírky v divadelní kavárně.

„Víš," pokračoval ředitel, „mně nevadí, že jsi jí dal kopačky, ani to, že jsi ji podvedl. Že seš ksindl, to vím už dávno.